

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	5.Kf.700.381/2024/6.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	dr. Rozsos Gábor kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 7.K.700.388/2023/13-II. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2019. február 1. napjától rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban áll az alperesnél, munkaköre szerint az alperes igazgatóság1 osztály1 csoport1jének a vezetője; munkaköri leírásának 12/b. pontja szerint szükség esetén az csoport1 koordinátorát, valamint a osztály1 vezetőjét helyettesíti. személy1nek, a osztály1 vezetőjének helyettesítését alap- és pótszabadsága, illetve betegszabadsága ideje alatt a felperes látta el, amely a 2020. március 1. és 2022. december 31. közötti időszak (a továbbiakban: perbeli időszak) alatt 2020. évben 68 napot, 2021. évben 46 napot, 2022. évben pedig 36 napot jelentett.

A felperes keresete

[2] A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2020. március 1-től 2022. december 31-ig terjedő időszakra bruttó 599.075 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. A megbízási díj mértékét az illetményalap 50%-ában határozta meg. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 288/B. § (1) és (3) bekezdésében foglaltakra alapította. Érvelése szerint az osztályvezető helyettesítése során a saját munkakörébe nem tartozó feladatokat látott el; s önmagában azzal, hogy az alperes a munkaköri leírásába belefoglalmazta a helyettesítési kötelezettséget, nem jelenti azt, hogy ne illelne meg a díjazás.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Ítéletében a jogcímként megjelölt Hszt. 288/B. § szerinti tartós átirányítás jogszabályi feltételei fennállását vizsgálta, ennek tükrében azt, hogy a felperes a perbeli időszakban látott-e el a munkaköréhez tartozó feladatok mellett más munkakörbe tartozó feladatokat is - azaz a tartós átirányítás esete fennállt-e -, és ezért őt a Hszt. 288/B. § (3) bekezdése szerint a rendvédelmi illetményalap 50%-ban meghatározott mértékű megbízási díj megilleti-e. A felperes perbeli időszakban hatályos munkaköri leírása, valamint a felek egybehangzó nyilatkozata és a csatolt kimutatások alapján megállapította, hogy a felperes személy2 osztályvezető helyettesítése során más munkakörbe tartozó feladatokat látott el a munkaköréhez tartozó feladatok mellett, ezért a Hszt. 288/B. § (1) bekezdésében írt feltétel fennáll. Azonban azt is értékelte, hogy a Hszt. 288/B. § (2) bekezdése a tartós átirányítás időtartamát keretek közé helyezi, meghatározza annak minimum és maximum időtartamát is akként, hogy a tartós átirányítás időtartama legalább 30 nap, de legfeljebb egy év. Így a jogvita alapján eldöntendő jogkérdést abban jelölte meg, hogy a Hszt. 288/B. § (2) bekezdésében meghatározott „legalább 30 nap” időtartamot miként kell értelmezni. Arra jutott, hogy - ellentétben a Hszt. 288/A. § szerinti kirendelés, valamint a Hszt. 288/C. § szerinti ideiglenes átirányítás rendelkezéseivel - a jogalkotó a tartós átirányítás esetén minimum időtartamot is meghatározott, így ezen időtartamnak egybefüggőnek, folyamatosnak kell lennie, amely következik a tartósság fogalmából is, melyet alátámaszt a Hszt. 288/B. § rendelkezését beiktató jogszabály

indokolása. Mindezek értékelésével arra a következtetésre jutott, hogy az ideiglenes és a tartós átirányítás között az a különbség, hogy míg az előbbi 1 naptári éven belül összesen legfeljebb 30 munkanap lehet, addig a tartós átirányítás tartós jellegű, és legalább 30 nap egybefüggő időtartamot jelent. Amennyiben a jogalkotó úgy értelmezte volna, hogy a tartós átirányítás időtartamát ugyancsak naptári évre kell vonatkoztatni, avagy az időtartam számítása során az egyes napokat össze kell számítani, az ideiglenes átirányítással, illetőleg az átrendeléssel egyező módon rendelkezett volna erről. Miután személy² osztályvezető felperes általi helyettesítése során az egybefüggő 30 napos időtartam nem valósult meg, így - a Hszt. 288/B. § (2) bekezdésében írt feltétel hiányában - a felperesi igényt nem találta megalapozottnak.

[4] Nem találta alaposnak azt a felperesi hivatkozást sem, hogy a Hszt. 71. § rendelkezését a tartós átirányítás kapcsán analógiaként kell alkalmazni. Rámutatott: a Hszt. 71. § egészen más jogintézményt szabályoz és a hivatásos állományúakra vonatkozik. A Hszt. 71. § (3) bekezdése a megbízás időtartamára vonatkozóan időbeli korlátot nem határoz meg - sem minimum, sem maximum mértékben -, így az eseti jellegű, de rendszeresen előforduló többletfeladat ellátásáért megbízási díj adható, ezzel szemben a tartós átirányítás jogintézményének lényege éppen a tartósság. A felperes által - szintén analógiaként - hivatkozott Kfv.VII.37.193/2020/8. számú kúriai ítélet és a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.099/2022/4. számú ítélete kapcsán kifejtette, hogy azok hivatásos állományú tag ügyében születtek a Hszt. 71. §-a alkalmazásával, így az eltérő jogviszony és az alkalmazandó jogszabályi rendelkezés eltérő tartalma miatt azok jelen jogvitánál nem értékelhetők. A Fővárosi Ítéltábla 3. Kf.700.051/2022/4. számú ítélete pedig ugyan rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban álló felperes ügyében született, ám abban az ügyben nem volt vitatott, hogy az ügykezelői munkakört ellátó felperes a más munkakörbe tartozó feladatokat tartósan, napi rendszerességgel végezte, így a tartósság kérdése nem is képezte külön vizsgálat tárgyát. A felperes arra vonatkozó hivatkozását is megalapozatlannak találta, hogy az alperesnél szintén rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban álló személy³ szakügyintéző a távollévő személy⁴ osztályvezető-helyettes helyettesítése okán megbízási díjat kapott, így arra a felperes is jogosult. E körben kiemelte, hogy személy⁴ 2019. április 1-től 2022. június 21. napjáig gyermekgondozás miatt tartósan távol volt, így ebben az esetben a tartós átirányítás valamennyi jogszabályban írt feltétele fennállt; szemben a felperesre irányadó tényállással. Végezetül rámutatott, hogy a felperes álláspontjának elfogadása esetén a rendvédelmi igazgatási alkalmazottak szabadsága alatti helyettesítés esetére minden helyettesítést végzőnek megbízási díj járna, ami nem lehet jogalkotói cél.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a keresetnek történő helyt adást kérte, akként, hogy a másodfokú bíróság kötelezze az alperest bruttó 599.075 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata, továbbá 30.000 forint elsőfokú jogtanácsosi munkadíj és 10.000 forint útiköltség (összesen 40.000 forint elsőfokú perköltség), valamint 15.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Hszt. 288/B. § (1), (2) és (3) bekezdésében foglaltakat. Azzal egyetértett, hogy a tartós átirányítás valóban tartós eltérő munkakörben való foglalkoztatást feltételez, ám a törvény szövegében expressis

verbis nem jelenik meg sem az egybefüggőség, sem a folyamatosság követelménye; következésképp a tartósságot a peresített időszak időtartama és az eltérő munkavégzéssel érintett munkanapok száma alapján kell meghatározni; az pedig peradat, hogy a peresített időszak és a helyettesítéssel töltött napok száma is meghaladja a 30 napos időtartamot. Nem vitatta azt sem, hogy az általa analógiaként megjelölt ítéletek a Hszt. hivatásos állományú tagjaira vonatkozóan születtek, ám érvelése szerint a rendvédelmi alkalmazottakra vonatkozó szabályozás igen hasonló, így tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a Hszt. 71. § szerinti megbízás és a Hszt. 288/B. § szerinti átirányítás közötti analógiát nem állapította meg. A bírói gyakorlat a rendvédelmi alkalmazottak esetén is elégségesnek tartja, hogy az eltérő feladat rendszeresen, tartósan, visszatérően 30 napot meghaladóan felmerüljön, de nem szükséges azt egybefüggően végezni (Győri Törvényszék 6.K701070/2012/3. számú ítélete; illetőleg 5.K700226/2023/11. számú ítélete). Hivatkozott továbbá a Kúria - szintén hivatásos állományúakra vonatkozóan született - Kf.III.45.083/2021/4. számú ítéletében foglaltakra is.

[6] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte, melyet 15.000 forintban jelölt meg. Kiemelte: a felperes az egyet nem értésén túl nem terjesztett elő jogi érvelést abban a körben, amely a legalább 30 napos időtartam egybefüggőségére vonatkozó bírósági álláspontot cáfolja. Az arra való hivatkozás, hogy a Hszt. az egybefüggőség követelményét kifejezetten nem tartalmazza, illetve egy esetleges élethelyzet bemutatása nem adja kellő indokát annak, hogy a felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete miért jogsértő. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a Hszt. 71. § rendelkezései a tartós átirányítás értelmezése során analógiaként nem alkalmazhatók, mivel a két jogintézmény között jelentős eltérések vannak és más a jogszabályi rendelkezések tartalma. Arra is kitért, hogy a felperes által becsatolt elsőfokú, nem jogerős bírósági ítéletek a perbeli bíróságot nem kötik. Tévesen hivatkozott a Kúria Kf.III.45.083/2021/4. számú ítéletére is, amely hivatásos állományú megbízási díj iránti igényének elbírálása körében keletkezett, így a szóban forgó döntés a jelen ügyben nem alkalmazható.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés megalapozatlan.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017 évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor az ítéltábla figyelembe vette, hogy a felperes a tényállás tisztázottsága tekintetében eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. A fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntésének indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság egyetértett. A fellebbezésben előadottakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[9] A felek által nem vitatott tényállás szerint a felperes 2020. évben március 1-től összesen 68 napot, 2021. évben összesen 46 napot, 2022. évben összesen 30 napot helyettesítette a osztályl vezetőjét, annak rendes szabadsága és betegállománya okán. A felek között szintén nem volt vitatott, hogy a felperes az osztályvezető helyettesítése során más munkakörbe tartozó feladatokat látott el.

[10] Az elsőfokú bíróság helytállóan azonosította be az eldöntendő jogkérdést: jelesül azt, hogy a Hszt. 288./B. § (1) bekezdésében definiált tartós átirányítás fogalmát miként kell értelmezni, illetőleg ezzel összefüggésben a Hszt. 288. § (2) bekezdése szerinti azon rendelkezést, hogy a tartós átirányítás időtartama legalább 30 nap.

[11] A másodfokú bíróság rámutat, hogy a Hszt. 288/B. § (1) bekezdésének rendelkezéséből, az ott definiált tartós átirányítás fogalmából - már pusztán annak nyelvtani értelmezése alapján is - az következik, hogy annak időtartamának - így a (2) bekezdésben megfogalmazott legalább 30 napnak - egybefüggő módon kell fennállnia. Ezt támasztja alá a Hszt. 288/B. § (3) bekezdésének szabályozása, amely a tartós átirányítás időtartamára havi díjazásról rendelkezik (ellentétben a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglaltakkal, amely nem tartalmazza ezen kitételt). A per nem vitatott adatai alapján az osztályvezető távolléteinek időtartama átlagosan 2-3 nap volt, a leghosszabb egybefüggő időtartam pedig 12 nap betegszabadság (2021. március 29. - 2021. április 9.), amely semmiképpen sem feleltethető meg a tartósság követelményének. Az elsőfokú bíróság mindezek okán helytállóan vonta le azon következtetést, hogy a felperes által helyettesített osztályvezető nem volt tartósan távol, csupán a jogszabály alapján járó szabadsága, valamint betegszabadsága idején kellett őt helyettesíteni, így a tartósság törvényi kritériuma nem áll fenn.

[12] Mindezek tükrében adekvát volt az elsőfokú bíróság azon érvelése is, hogy amennyiben a jogalkotó szándéka - a rendvédelmi alkalmazott kirendeléséhez, illetőleg ideiglenes átirányításához hasonlóan -, arra irányult volna, hogy a tartós átirányítás időtartamát szintén naptári évre kell vonatkoztatni, avagy az időtartam számítása során az egyes napokat összeszámítani, ez esetben a Hszt. 288/A. §-ában, illetőleg 288/C. §-ában foglaltakkal egyezően, vagy ahhoz hasonló módon rendelkezett volna e kérdésről. Nem volt tehát alapos a felperes azon fellebbezési érvelése, hogy a peresített időszak időtartama és az eltérő munkavégzéssel érintett munkanapok száma alapján kell meghatározni a tartósságot.

[13] Lényeges továbbá, hogy a tartós átirányítás jogintézménye a kinevezéstől eltérő foglalkoztatási formák közé tartozik, így - szemben az átirányítás ideiglenes esetével - a rendvédelmi alkalmazott beleegyezését, ily módon a kinevezés módosítását teszi szükségessé; ilyenre azonban perbeli adat nem merült fel. A Hszt. 288/B. §-a az egybefüggőség követelményét expressis verbis valóban nem tartalmazza, mindazonáltal a jogintézmény esszenciája, tényleges tartalma és a szabályozás célja - mint ahogyan az elsőfokú bíróság helytállóan megállapította - másként nem értelmezhető.

[14] Az elsőfokú bíróság jogi érvelése a tekintetben is helyes volt, hogy a tartós átirányítás alkalmazása kapcsán nincs mód a Hszt. 71. § -ban foglalt rendelkezések analógiaként történő alkalmazására. A két jogszabályhely két külön jogintézményt szabályoz (megbízás helyettesítésre; tartós átirányítás), melyek között jelentős eltérések állnak fenn; más a jogszabályi rendelkezések tartalma és a szabályozással érintett személyi kör (hivatásos állományúak; rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban állók). Az elsőfokú bíróság egyébiránt ítéletében az ezzel összefüggésben felmerült valamennyi érvet megvizsgálta, az e körben tett, helytálló jogszabályi alapokon nyugvó okfejtésével az ítéltábla egyetértett, azt megismételni nem kívánja.

[15] A felperes a továbbiakban álláspontját a kialakult bírói gyakorlattal igyekezett igazolni, ám az általa a fellebbezéséhez csatolt nem jogerős, elsőfokú bírósági ítéletek a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdésében foglaltakra tekintettel a korlátozott precedensrendszer részét nem képezik, ennek tükrében sem az első, sem a másodfokú bíróságot nem kötik. A Kp. 99. § (1) bekezdése alapján csak a Kúria olyan közzétett határozata tekinthető korlátozott precedensképesnek, amely 2012. január 1. után keletkezett és szerepel a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (Kfv.I.35.552/2021/6.). Tévesen és megalapozatlanul hivatkozott továbbá a fellebbezésében a Kúria Kf.III.45.083/2021/4. számú ítéletére, amely hivatásos állományú tag (körzeti megbízott) megbízási díj iránti igénye elbírálása körében keletkezett, következésképp a tényállás sem azonos, ezen felül - a fentebb kifejtettek szerint - a hivatásos állományra a Hszt. eltérő rendelkezései vonatkoznak, másfajta jogintézményekkel, így a Kúria ezen döntése jelen ügyben nem alkalmazható. Mindezekon túlmenően a másodfokú bíróság arra is rámutat, hogy a felperes által a Kúria ezen ítéletéből idézett rész a megbízási díj mértékével (az összegszerűséggel) kapcsolatos mérlegelési tevékenység körében tesz megállapításokat, míg jelen jogvitában elsődlegesen a felperes kereseti kérelmének jogalapja, annak mikénti értelmezése volt vitatott.

[16] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla – annak helyes indokaira tekintettel – az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp.109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[17] A pervesztes felperes a Kp. 35. § alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése, 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez (599.075 forint) igazodó, és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes alperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[18] A felperes munkavállalói költségmentességben részesült, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárási illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46.§ (1) bekezdése alapján 47.925 forint.

[19] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[20] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. január 22.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Rácz Krisztina s.k.	dr. Bicskei Ildikó s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró helyett, akadályoztatására tekintettel dr. Németh Andrea s.k. a tanács elnöke